

Arrest

nr. 176 433 van 18 oktober 2016
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Somalische nationaliteit te zijn, op 21 juni 2016 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 8 juni 2016 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 26 juli 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 september 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat M. DE FEYTER verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché K. PAPPAERT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker verklaart van Somalische nationaliteit te zijn, geboren te M. op [...] 1993.

Op 3 mei 2016 diende verzoeker een asielaanvraag in bij de Dienst Vreemdelingenzaken.

Nazicht van de vingerafdrukken in de 'Eurodac database' leerde dat verzoeker zijn vingerafdrukken genomen zijn in Duitsland, alwaar hij op 9 september 2013 een asielaanvraag heeft ingediend.

Op 17 mei 2016 werd verzoeker gehoord nopens de aan zijn asielaanvraag ten grondslag liggende motieven en in het kader van de toepassing van de Verordening (EU) Nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming

dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (herschikking) (hierna verkort de Dublin III Verordening). Hij uitte bezwaar tegen een overdracht aan Duitsland.

Op 19 mei 2016 werd een verzoek tot terugname gericht aan de Duitse autoriteiten.

Dit verzoek tot terugname werd aanvaard op 23 mei 2016, op grond van artikel 18.1.b. van de Dublin III Verordening.

Op 8 juni 2016 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging (hierna verkort de gemachtigde van de staatssecretaris) een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26^{quater}). Verzoeker diende tegen deze beslissing een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid in, wat door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bij arrest 169 846 van 25 juni 2016 wordt verworpen.

Dit is de thans bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

“In uitvoering van artikel 71/3, § 3, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer. verklaart te heten:

naam : O. A.

voornaam : S

geboortedatum : 25.12.1993

geboorteplaats : Mogadishu

nationaliteit : Somalie

die een asielaanvraag heeft ingediend, het verblijf in het Rijk geweigerd.

REDEN VAN DE BESLISSING :

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag die aan Duitsland toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 3(2) j° 18(1)b van Verordening 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013.

De betrokkene vroeg op 03.05.2016 asiel in België. De betrokkene legde geen identiteits- of reisdocumenten voor. Vingerafdrukkenonderzoek toonde aan dat de betrokkene op 09.09.2013 asiel vroeg in Duitsland. De betrokkene, staatsburger van Somalië, werd gehoord op 17.05.2016 en verklaarde dat hij Somalië op 01.05.2013 verliet om met het vliegtuig naar Kenia te reizen en daar ongeveer 5 dagen op hotel in Nairobi te verblijven. De betrokkene gaf aan daarna met het vliegtuig naar Malta te zijn gereisd om er ongeveer 20 dagen in Valletta bij een vriend te verblijven. Hij gaf aan daarna met het vliegtuig naar Duitsland te zijn doorgereisd om er in mei 2013 aan te komen. In Duitsland diende de betrokkene op 09.09.2013 een asielaanvraag in. De betrokkene verklaarde dat hij er ongeveer 3 jaar in een opvangcentrum verbleef, maar dat hij er geen beslissing kreeg en er zelfs geen interview werd afgenomen. Hij gaf aan op 29.04.2016 met de trein naar België te zijn gereisd. In België diende de betrokkene op 03.05.2016 een asielaanvraag in.

Op 19.05.2016 werd een terugnameverzoek gericht aan de Duitse instanties die op 23.05.2016 met toepassing van artikel 18(1)b van Verordening 604/2013 instemden met ons verzoek voor terugname.

Tijdens het verhoor werd aan de betrokkene gevraagd vanwege welke specifieke reden(en) hij besloot asiel te vragen in België, en of hij met betrekking tot omstandigheden van opvang of van behandeling redenen heeft, die volgens hem verzet tegen een overdracht aan de verantwoordelijke Lidstaat rechtvaardigen. De betrokkene gaf aan dat hij geen specifieke reden had om voor België te kiezen. De betrokkene verklaarde bezwaar te hebben tegen een overdracht aan Duitsland, omdat de situatie in het opvangcentrum naar eigen zeggen heel slecht was. Wat de door de betrokkene geuite wens in België te kunnen blijven betreft, wijzen we er op dat in Verordening 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag, wat impliceert dat de vrije keuze van de asielzoeker dan ook wordt uitgesloten. De loutere persoonlijke appreciatie van een lidstaat of loutere wens in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven zijn dan ook onvoldoende grond voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013.

De betrokkene verklaarde geen in België of in andere Lidstaten verblijvende familieleden te hebben.

We wijzen er op dat het Hof van Justitie van de Europese Unie in zijn uitspraak van 21.12.2011 in de gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10 heeft geoordeeld dat het gemeenschappelijk Europees asielstelsel is uitgedacht in een context waarin kan worden aangenomen dat alle staten, die aan dit stelsel deelnemen, de grondrechten eerbiedigen daaronder begrepen de rechten die de Conventie van Genève van 1951 of het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) als grondslag hebben en dat er in dat opzicht wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten kan bestaan. Bijgevolg moet worden aangenomen dat de lidstaten het beginsel van non-refoulement en de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomen. Het is in die context dat in Verordeningen 343/2003 en heden 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag, wat impliceert dat de vrije keuze van de asielzoeker dan ook wordt uitgesloten. De loutere persoonlijke

2. Over de ontvankelijkheid van de vordering tot schorsing

Verzoeker diende tegen de bestreden beslissing een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid in, wat door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bij arrest 169 846 van 25 juni 2016 wordt verworpen.

Hij vermag geen tweede maal eenzelfde vordering tot schorsing, zij het een gewone, indienen. Deze vordering is onontvankelijk.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Het enige middel luidt:

"i. Schending van art. 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen.

1.

De bestreden beslissing van de DVZ maakt een bestuurshandeling uit zodat deze overeenkomstig de wet op de uitdrukkelijke motivering dient te worden gemotiveerd. De DVZ dient zijn beslissingen op gemotiveerde wijze te nemen, hetgeen in casu niet is gebeurd.

Het Hof van Cassatie heeft geoordeeld naar aanleiding van de schending van het grondwettelijk principe inzake motivering van rechterlijke beslissingen dat de motivering een wezenlijke waarborg tegen willekeur is en als bewijs geldt van het feit dat opgeworpen middelen werden onderzocht. (Cass. 12 mei 1932, Pas. 1932, I, 166)

De betwiste beslissing voldoet zelf niet aan de motiveringsvereiste omschreven in de formele motiveringswet en in andere rechtsbronnen. (Arbeidshof Gent, 14 december 1994, RW, 1995-96, 49)

Dat dit niet gebeurd is, of minstens zeer gebrekkig, zal blijken uit de hierna opgesomde vergissingen in de bestreden beslissing van de DVZ.

De onjuiste, gebrekkige of ontbrekende motivering van de bestreden beslissing van de DVZ in het licht van de Wet van 29 juli 1991

2.

Volgens rechtspraak van het EHRM moeten de Belgische asielinstanties nagaan of het terugsturen van een asielzoeker onder de Dublin-verordening geen onmenselijke of vernederende behandeling, in de zin van art. 3 EVRM en art. 4 van het Handvest, zou uitmaken. Dat is in casu onvoldoende gebeurd. (Zie o.a. EHRM, Y. v. Rusland, 4 december 2007, §75 - EHRM, Muslim v. Turkije, 26 april 2005, §66 - EHRM, Soering v. VK, 7 juli 1989)

Zie ook HvJ, N.S. v. UK, C-411/10, §94:

"Hieruit volgt dat het, teneinde de Unie en haar lidstaten in staat te stellen hun verplichtingen inzake de bescherming van de grondrechten van asielzoekers na te komen, aan de lidstaten, daaronder begrepen de nationale rechterlijke instanties, staat, in situaties zoals die welke in de hoofdgedingen aan de orde zijn, een asielzoeker niet aan de "verantwoordelijke lidstaat" in de zin van verordening nr. 343/2003 over te dragen wanneer zij niet onkundig kunnen zijn van het feit dat de fundamentele tekortkomingen van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor asielzoekers in deze lidstaat ernstige, op feiten berustende gronden vormen om aan te nemen dat de asielzoeker een reëel risico zal lopen op onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest."

Dat er nood is aan een rigoureuus onderzoek blijkt eveneens uit EHRM, MSS v. België en Griekenland, 21 januari 2011:

irreversible nature of the damage which may result of the risk of torture or ill-treatment materialises, the effectiveness of a remedy within the meaning of Article 13 imperatively requires (...) independent and

rigorous scrutiny of any claim that there exists substantial grounds for fearing a real risk of treatment contrary to Article 3 (...)"

Zie eveneens EHRM, *Riad en Idiab v. België*, 24 april 2008:

"96. The Court further reiterates that, according to its case-law, ill-treatment must attain a minimum level of severity if it is to fall within the scope of Article 3. The assessment of this minimum is relative; it depends on all the circumstances of the case, such as the duration of the treatment, its physical or mental effects and, in some cases, the sex, age and state of health of the victim."

Dat de bestreden beslissing inderdaad genomen werd zonder voldoende inhoudelijke toetsing naar volgende algemeen gekende gegevens.

a. Nopens de toegang tot rechtsbijstand

Dat asielzoekers in Duitsland gedurende de asielprocedure geen toegang tot een effectief en daadwerkelijk rechtsmiddel hebben wegens een gebrek aan rechtsbijstand.

Dat dienaangaande verzoeker wenst te verwijzen naar de vaststellingen in het AIDA-Rapport "Asylum Information Database Country Report: Germany, november 2015, up-to-date tot 16 november 2015", blz. 22-

23 (eigen onderlijning):

"Legal assistance is not systematically available to asylum seekers in Germany. Welfare organisations and other NGOs offer free legal advice services which include basic legal advice. In some initial reception centres welfare organisations or refugee councils have regular office hours or asylum seekers can easily access the offices of such organisations close to the centres. However, such advice services are not available in all centres and not all of the time, so very often interviews take place before asylum seekers have had a chance to contact an NGO or a lawyer. There is no mechanism which ensures that asylum seekers have left the initial reception centres and have been transferred to other accommodation, the accessibility of legal advice depends strongly on the place of residence. For instance, asylum seekers accommodated in rural areas might have to travel long distances to reach advice centres or lawyers with special expertise in asylum law.

NGOs are not entitled to legally represent their clients in the course of the asylum procedure. During the first instance procedure at the BAMF, asylum seekers may be represented by a lawyer but they are not entitled to free legal aid, so they have to pay their lawyers' fees themselves at this stage.

During court proceedings, asylum seekers can apply for legal aid to pay for a lawyer. The granting of legal aid is dependent on how the court rates the chances of success. This "merits test" is carried out by the same judge who has to decide on the case itself. Therefore some lawyers do not always recommend to apply for legal aid, since they are concerned that a negative decision in the legal aid procedure may have a negative impact on the main proceedings."

Hieruit blijkt duidelijk de ontstentenis van een kosteloze juridische bijstand in bepaalde procedures en de ontstentenis van een voldoende informatieverstrekking aan asielzoekers met betrekking tot de verschillende procedures. vertegenwoordigen door een advocaat in de procedure in eerste aanleg bij BAMF wegens een pertinente ontstentenis van een kosteloze juridische bijstand in deze procedure.

Dat bovendien in de beroepsfase de kosteloze juridische bijstand ook een onzeker gegeven betreft nu de instantie die oordeelt over de toekenning van de kosteloze juridische bijstand dezelfde is als deze die een uitspraak doet over de asielzaak ten gronde. Aangezien de beslissing over de toekenning van de kosteloze juridische bijstand gemeten wordt aan de hand van de kans op slagen van het beroep ten gronde, zal de asielzoeker ontmoedigd worden een aanvraag tot kosteloze juridische bijstand in te dienen aangezien een negatieve beslissing hieromtrent een negatieve impact kan hebben op de behandeling van zijn asielaanvraag in de beroepsfase.

Dat het AIDA-rapport een objectieve publicatie uitmaakt waaruit duidelijk de fundamentele en stelselmatige gebreken met betrekking tot de juridische bijstand blijken.

Er kan dus niet zonder meer gesteld worden dat het asielverzoek van de verzoekende partij door de Duitse autoriteiten zal behandeld worden volgens de standaarden die voortvloeien uit het gemeenschapsrecht.

b. Hoedanigheid van de asielprocedure

1.

Vooreerst kunnen verschillende maanden verstreken zijn tussen het indienen van de asielaanvraag en de registratie. In die periode worden de asielzoekers niet in het bezit gesteld van een wettelijk document om ze te beschermen. In afwachting krijgen ze weliswaar een "BUMA"-document, maar wettelijk gezien kunnen niet dezelfde rechten afgedwongen worden als met de "Aufenthaltsgestattung". Het feit dat het in de praktijk lijkt aangenomen te worden dat asielzoekers met een "BUMA" dezelfde rechten kunnen hebben als met een "Aufenthaltsgestattung", biedt geen garantie op rechtszekerheid.

Zie hieromtrent o.m. AIDA-Rapport "Asylum Information Database Country Report: Germany, november 2015, up-to-date tot 16 november 2015", blz. 49 (eigen onderlijning):

"Due to the massive increase in numbers of newly arriving asylum seekers in 2014 and 2015, the BAMF has not managed to keep up with the registration of applications. Many asylum seekers therefore are now frequently registered on a preliminary basis and only receive a document entitled "confirmation of having reported as an asylum seeker" (BÜMA). The law does not contain any provision on the social benefits that asylum seekers with a BÜMA document are entitled to, although it may take several months before their application is formally registered and they receive the status of the Aufenthaltsgestattung. This has led to uncertainties, with some authorities reducing cash payments for asylum seekers with a BÜMA. However, as a general rule, it seems to be accepted that asylum seekers with a BÜMA have the same rights as asylum seekers with an Aufenthaltsgestattung, including access to benefits under the Asylum Seekers' Benefits Act."

2.

Voor wat betreft de beroepsfase blijkt uit het AIDA-rapport dat als een asielaanvraag een aanvraag indient en de aanvraag manifest ongegrond wordt bevonden, gerechtelijke voorziening tegen deze beslissing niet automatisch leidt tot een schorsing van de terugkeer.

Zie hieromtrent o.m. AIDA-Rapport "Asylum Information Database Country Report: Germany, november 2015, up-to-date tot 16 november 2015", blz. 20:

(2) Rejection as "manifestly unfounded" (offensichtlich unbegründet)

In this case, the appeal does not have suspensive effect. Therefore both the appeal and a request to the court to restore suspensive effect have to be submitted within one week (7 calendar days). This request has to be substantiated.

In samenvatting het met AIDA-rapport betreffende Duitsland van januari 2015 blijkt dat het overgrote deel van de asielaanvragen manifest ongegrond werden bevonden. Zie hieromtrent AIDA-rapport "Asylum Information Database Country Report: Germany, January 2015", blz. 20, voetnoot 24:

"Whether an appeal has suspensive effect depends on the decision. With a 'normal' rejection the appeal is suspensive but in 2014 the majority of rejections were rejections as "manifestly unfounded" (so the appeal is without automatic suspensive effect)."

Hieruit blijkt dat in de meerderheid van de gevallen het beroep niet opschortend werkt en zoals eerder reeds aangehaald is is systeem van de kosteloze juridische hulp ook in de beroepsfase op zijn minst gebrekkig te noemen.

Dat de kans aldus reëel is dat indien de asielaanvraag van verzoeker manifest ongegrond verklaard wordt, hij riskeert naar Somalië te worden uitgezet hetgeen een schending uitmaakt van het non-refoulementbeginsel. Dat bovendien verzoeker op financieel vlak geen garantie heeft op toegang tot het beroep aangezien hij geen inkomen heeft.

c. Nopens de inadequate opvangmogelijkheden en overbevolking van de asielcentra

Dat bij de beoordeling van de opvangmogelijkheden in Duitsland de DVZ rekening moet houden met de massale instroom van de asielzoekers in Duitsland.

Uit het AIDA-rapport blijkt duidelijk dat de huidige opvangstructuur in Duitsland niet is aangepast aan deze toevloed. Zie hieromtrent AIDA-Rapport "Asylum Information Database Country Report: Germany, November 2015, up-to-date tot 16 november 2015", blz. 53:

"In many places the authorities could not arrange for sufficient accommodation in the existing accommodation centres or in other forms of accommodation such as hotels/hostels, privately owned apartments. Therefore, various types of emergency shelters have been set up. These include gyms, containers, warehouses or office buildings and tents. In the Federal State of Hamburg, 3,000 asylum seekers were living in tents in September 2015, and only a few of these tents were considered to be suitable for the winter months. Other Federal States also reported that thousands of asylum seekers were living in tents in September 2015. Authorities claim that such emergency shelters should only serve as temporary accommodation until new centres have been built or until other buildings have been converted into accommodation centres. However, there is widespread concern that many of these centres will not be finished in time for the winter months and that structures, which were set up as temporary accommodation, will become permanent facilities."

d. Xenofobie klimaat

Zie hieromtrent o.m. Amnesty International Report 2015/2016:

"Opposition to refugees, asylum seekers and migrants, particularly Muslims, resulted in hundreds of protests being staged across the country. Hate crimes against refugees, asylum seekers and migrants increased sharply. According to the government, 113 violent attacks against asylum shelters were perpetrated in the first 10 months of the year, compared with 29 in 2014."

e. Conclusie

Aangezien de procedures inzake asiel en internationale bescherming alsook de onthaal- en opvangvoorzieningen voor asielzoekers in Duitsland dermate structurele tekortkomingen vertonen zijn er aldus ernstige motieven om aan te nemen dat verzoeker die in het kader van de Verordening 604/2013 aan Duitsland wordt overgedragen per definitie in een situatie belandt die kan worden gelijkgesteld met

een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest.

Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat: "Niemand mag worden onderworpen aan foltering en aan onmenselijke

of vernederende behandelingen of bestraffingen". Deze bepaling bekrachtigt één van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving. Ze verbiedt in absolute termen foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie o.m. EHRM 21 januari 2001, MSS/België en Griekenland, §218).

Het EHRM heeft al geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem t.a.v. art. 3 EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende staat verantwoordelijk kan stellen wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan de behandelingen die in strijd zijn met art. 3 EVRM. In deze omstandigheden houdt art. 3 EVRM de verplichting in deze persoon niet naar dat land te verwijderen.

Het EHRM heeft geoordeeld dat, om het bestaan van een gevaar van slechte behandeling na te gaan, de te verwachte gevolgen van de verwijdering van de verzoekende partij naar het land van bestemming, dienen te worden onderzocht, rekening houdende met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoekende partij.

De DVZ baseert zich op foutieve informatie. De DVZ verwijst enkel naar stukken uit een rapport die dienstig kunnen zijn om verzoeker terug te leiden naar Duitsland en houdt andere informatie achter.

Het vertrouwensbeginsel dat Duitsland gebonden zou zijn door dezelfde verdragen als België en dat er dus geen aanleiding zou zijn om aan te nemen dat de Duitse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft niet zou respecteren, geeft niet daadkrachtig aan dat de bestreden beslissing en dus de DVZ zou voldaan hebben aan zijn onderzoeksplicht conform art. 3 EVRM.

Aldus is voormelde motivering niet afdoende.

Zodat, de overdracht naar Duitsland in strijd is met art. 3 EVRM en de bestreden beslissing eveneens niet beantwoordt aan de motiveringsvereisten die krachtens art. 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de motivering van bestuurshandelingen vereist zijn."

3.2. De verwerende partij merkt op in haar nota:

"Er dient opgemerkt te worden dat het huidige verzoekschrift nagenoeg identiek is aan het verzoekschrift dat werd ingediend op 14.06.2016 om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater) van 08.06.2016. Er kan dan ook verwezen worden naar arrest nr. 169.846 van de RVV van 16.06.2016 waarbij deze vordering werd verworpen.

De in casu bestreden beslissing werd rechtmatig genomen."

3.3 In een enig middel voert de verzoeker de schending aan van artikel 3 van het van het Europees Verdrag tot Bescherming voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen. Verzoeker maakt in het verzoekschrift ook melding van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (hierna verkort het Handvest).

Verzoeker meent dat de motiveringsplicht is geschonden en dat er sprake is van vergissingen in de bestreden beslissing. Hij verwijst naar rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna verkort het EHRM), zoals onder meer het arrest MSS v België en Griekenland van 21 januari 2011 en naar rechtspraak van het Hof van Justitie (hierna verkort het Hof), zoals onder meer het arrest 'NS' van 21 december 2011 waaruit blijkt dat de Belgische instanties moeten nagaan of het terugsturen van een asielzoeker onder de Dublin III Verordening een onmenselijke of vernederende behandeling zou uitmaken, in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest. Verzoeker meent dat dit in casu onvoldoende is gebeurd. Verzoeker baseert zich op het AIDA-rapport over Duitsland van november 2015 om gebreken aan te tonen inzake de toegang tot rechtsbijstand, de "hoedanigheid" van de asielprocedure, de inadequate opvangmogelijkheden en overbevolking van de asielcentra en het xenofob klimaat.

Wat betreft de toegang tot de rechtsbijstand meent hij dat er duidelijk een ontstentenis blijkt van een kosteloze juridische bijstand in bepaalde procedures, evenals een gebrek aan voldoende informatieverstrekking aan asielzoekers met betrekking tot de verschillende procedures. Nu verzoeker geen inkomen heeft, vreest hij zich niet te kunnen laten vertegenwoordigen door een advocaat in de

procedure in eerste aanleg voor de BAMF, ook in de beroepsfase acht verzoeker de kosteloze juridische bijstand een onzeker gegeven nu de instantie die oordeelt over de toekenning van de kosteloze juridische bijstand dezelfde is als deze die een uitspraak doet over de asielaanvraag ten gronde. Nu de beslissing over de toekenning van de kosteloze juridische bijstand gemeten wordt aan de hand van de kans op slagen van het beroep ten gronde, zal de asielzoeker volgens hem ontmoedigd worden een aanvraag voor kosteloze juridische bijstand in te dienen aangezien een negatieve beslissing hieromtrent een negatieve impact kan hebben op de behandeling van het asielverzoek. Bijgevolg acht verzoeker het niet correct dat zonder meer wordt gesteld dat het asielverzoek door de Duitse autoriteiten zal behandeld worden volgens de standaarden van het gemeenschapsrecht.

Aangaande de “*hoedanigheid*” van de asielprocedure, wijst verzoeker op het probleem dat vaak verschillende maanden in Duitsland verstrijken tussen het indienen van de asielaanvraag en de registratie ervan waardoor de asielzoekers enkel een “*BUMA-document*” krijgen maar wettelijk gezien niet dezelfde rechten kunnen afdwingen als iemand met een geregistreerde aanvraag. Verzoeker erkent wel, zoals ook blijkt uit het door hem aangehaalde citaat dat in de praktijk asielzoekers met een “*BUMA*” dezelfde rechten kunnen hebben als met een geregistreerde aanvraag. Verder stipt verzoeker eveneens aan dat niet steeds een beroep tegen een manifest ongegrond bevonden aanvraag, een automatisch schorsend effect heeft. Verzoeker citeert wederom uit het ‘AIDA-rapport’, waaruit blijkt dat in geval van een beroep tegen een manifest ongegronde aanvraag wordt ingediend, ook een verzoek om schorsende werking toe te kennen aan het beroep binnen de week moet ingediend worden. Uit het rapport blijkt dat vele aanvragen manifest ongegrond worden verklaard, dermate dat meestal het beroep niet opschortend werkt. Bijgevolg stipt verzoeker aan dat de kans reëel is dat indien zijn aanvraag manifest ongegrond wordt verklaard, hij naar Somalië wordt verwijderd in strijd met het ‘non-refoulementbeginsel’.

Wat betreft de opvang meent verzoeker dat de gemachtigde moet rekening houden met de massale instroom in Duitsland. Hij verwijst weerom naar het ‘AIDA-rapport’ van november 2015 om aan te tonen dat de opvangstructuur in Duitsland niet is aangepast aan de toevloed. Tot slot verwijst verzoeker eveneens naar een citaat uit een rapport van Amnesty International van 2015/2016 waaruit blijkt dat haatmisdrijven tegen vluchtelingen, asielzoekers en migranten sterk waren gestegen in de eerste 10 maanden van 2015.

Uit dit alles leidt verzoeker af dat er ernstige motieven zijn om aan te nemen dat hij bij overdracht in een situatie belandt die strijdt met de bepalingen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest. De gemachtigde van de staatssecretaris zou zich op foutieve informatie gebaseerd hebben en informatie achter gehouden hebben. Bijgevolg zou de onderzoeksplicht in het licht van artikel 3 van het EVRM niet voldaan zijn evenmin als de motiveringsvereisten voortvloeiend uit de artikelen 2 en 3 van de voormelde wet van 29 juli 1991.

3.4. Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat “*Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen*”. Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

Om te beoordelen of er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij een reëel gevaar loopt op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, houdt de Raad zich aan de door het EHRM gegeven aanwijzingen.

Het komt in principe aan de verzoekende partij toe om een begin van bewijs te leveren van zwaarwegende gronden die aannemelijk maken dat zij bij verwijdering naar het land van bestemming zal worden blootgesteld aan een reëel risico op onmenselijke behandeling (zie EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, *Auad v. Bulgarije*, par. 99, punt (b) en *RvS* 20 mei 2005, nr. 144.754).

Om een schending van artikel 3 van het EVRM vast te stellen moeten de betwiste handelingen en omstandigheden een minimumniveau aan hardheid bereiken maar de beoordeling van dit minimumniveau is relatief en afhankelijk van de omstandigheden van de zaak, zoals de duur van de behandeling en de lichamelijke en mentale gevolgen en, in sommige gevallen, het geslacht, de leeftijd en de gezondheidssituatie van het slachtoffer (EHRM 21 januari 2011, M.S.S. v. België en Griekenland, nr. 30.696/09, § 249; EHRM 5 februari 2015, *A.M.E. v. Nederland*, nr. 51428/10, §28.).

In het kader van deze vordering moet worden benadrukt dat het vermoeden, waarop het systeem van de Dublinverordening is gebaseerd, met name dat de voor overdracht aangezochte lidstaat de fundamentele rechten neergelegd in het EVRM zal eerbiedigen, dit is het wederzijds vertrouwensbeginsel, niet onweerlegbaar is (EHRM 4 november 2014, nr. 29217/12, Tarakhel v. Zwitserland, par. 103). Dit vermoeden wordt volgens het Hof weerlegd wanneer, zoals de vaste rechtspraak luidt, er zwaarwegende gronden worden aangetoond die aannemelijk maken dat de betrokken asielzoeker bij verwijdering een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering of onmenselijke behandeling. De herkomst van het risico verandert niets aan het beschermingsniveau dat wordt gegarandeerd door het EVRM noch aan de verplichtingen van een staat die voortvloeien uit het EVRM. Het stelt staten niet vrij om een grondig en geïndividualiseerd onderzoek te voeren naar de situatie van de betrokken persoon en de uitvoering van overdracht te schorsen indien een risico op onmenselijke behandeling is vastgesteld, aldus het EHRM (EHRM 4 november 2014, nr. 29217/12, Tarakhel v. Zwitserland, § 104).

Derhalve gaat de Raad na of in het licht van de algemene situatie met betrekking tot de asielprocedure en de opvangomstandigheden voor asielzoekers in Duitsland en in het licht van de specifieke situatie van de verzoeker, er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker zal worden blootgesteld aan een schending van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest bij terugkeer naar Duitsland.

In het Dublin-gehoor werd verzoeker gevraagd waarom hij precies in België een asielaanvraag wil indienen en of hij redenen heeft met betrekking tot de omstandigheden van opvang of van behandeling die een verzet tegen een overdracht naar de lidstaat, die verantwoordelijk is voor zijn asielaanvraag, zouden rechtvaardigen. Verzoeker stelde zich te verzetten tegen een overdracht aan Duitsland omdat hij ziek is en in Duitsland geen medicatie zou gekregen hebben, de situatie in het opvangcentrum heel slecht zou geweest zijn, hij daar geslagen werd en er racisme was. Op de vraag *“Welke vorm van racisme onderging u?”* antwoordde verzoeker: *“ze luisteren daar niet naar je. Niet als ik ziek was en niet als ik een bril vroeg en niet toen ik vroeg om naar een ander opvangcentrum te gaan omdat ik geslagen werd.”* Op de vraag: *“Voor welke ziekte heeft u medicatie nodig?”* antwoordde verzoeker: *“Medicatie voor mijn ogen. Ze hebben niets tegen mij gezegd en ikzelf ben geen dokter. Mijn rechteroog zit niet helemaal op de juiste plaats.”*

Aangaande de medische situatie merkt de gemachtigde van de staatssecretaris in de bestreden beslissing terecht op dat verzoeker tot op heden in het kader van zijn asielaanvraag geen attesten heeft aangebracht hieromtrent, ook bij het verzoekschrift dat er toe strekt de nietigverklaring te verkrijgen legt de raadsman van verzoeker niets neer dat het aangehaalde probleem aan de ogen kan ondersteunen.

Wat betreft de opvangproblematiek en overbevolking, stelt de gemachtigde van de staatssecretaris dat verzoeker enkel in zeer algemene vage termen spreekt en onderstreept de gemachtigde, evenals verweerder in de nota dat verzoeker toch drie jaar lang in een opvangcentrum mocht verblijven, zodat hij hiermee geenszins aantoonde zomaar aan zijn lot overgelaten te zijn. De Raad acht dit een pertinente en afdoende motivering, nu verzoeker zelf uitdrukkelijk heeft verklaard van september 2013 tot april 2016 in een opvangcentrum te hebben verbleven. Het feit dat conform de informatie van het zowel door verzoeker als door de gemachtigde van de staatssecretaris gehanteerde ‘AIDA-rapport’ blijkt dat Duitsland in de laatste maanden van 2015 moeilijkheden had om de instroom op vlak van opvang de baas te kunnen, lijkt dan *in concreto* weinig relevant voor verzoeker zijn concrete situatie nu hij klaarblijkelijk op dat ogenblik wel opvang genoot. Het is bovendien een algemeen bekend feit dat eind 2015 verschillende Unielanden, en niet enkel de landen die grenzen aan de buitengrenzen van het Schengengebied, te kampen hadden met een uitzonderlijk grote instroom. Het is echter thans niet aangetoond dat deze problemen ondertussen niet grotendeels zouden zijn verholpen.

Ten deze maakt de raadsman van verzoeker, ook niet ter terechtzitting enige grief bekend dat verzoeker moeilijkheden kent, nadat hij op 20 juni 2016 gerepatriëerd werd na Duitsland.

Wat betreft de aangehaalde problematiek van xenofobie, die een opmars heeft gemaakt in Duitsland in de eerste 10 maanden van 2015, en waar verzoeker eveneens van getuigt persoonlijk onder geleden te hebben nu hem de mogelijkheid werd ontzegd naar een ander opvangcentrum te gaan nadat hij werd geslagen en hem geen bril of medicatie werd toegekend, meent de Raad dat vooreerst geen begin van bewijs van deze concrete persoonlijke problemen wordt voorgelegd en dat, ook al zijn deze feiten af te keuren, hieruit geen graad van racisme kan afgeleid worden die wijst op systeemfouten in de Duitse

opvangprocedure of op het systematische stigmatiseren van asielzoekers als groep waartegen de Duitse overheden geen bescherming zouden kunnen of willen bieden.

Waar verzoeker wijst op de toegang tot de rechtsbijstand, en dan meer bepaald op de afstand om gespecialiseerde advocaten te kunnen bereiken of het ontbreken van het kosteloos karakter ervan, wijst de Raad erop dat de geschetste situatie in lijn lijkt met artikel 20 van de Richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking) (hierna verkort de Procedurerichtlijn). Zo blijkt dat voor procedures in eerste aanleg de Procedurerichtlijn niet spreekt van een verplichting om in kosteloze rechtsbijstand te voorzien, maar wel voor beroepsprocedures, doch wat deze beroepsprocedures betreft stelt artikel 20, 3° van de Procedurerichtlijn uitdrukkelijk dat lidstaten kunnen bepalen dat de kosteloze rechtsbijstand en vertegenwoordiging niet wordt aangeboden wanneer het beroep volgens de rechterlijke instantie of een andere bevoegde autoriteit geen reële kans van slagen heeft. Het feit dat men soms grote afstanden moet afleggen om een gespecialiseerd advocaat in het asielrecht te vinden, is een problematiek die zich eveneens in België stelt en kan op zich niet aanvaard worden als een systeemfout die een voldoende graad van hardheid vertoont waardoor verzoeker dreigt in een met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest strijdige situatie terecht te komen. Aangaande de problematiek van de asielzoekers die enkel in het bezit van een "BUMA"-document zijn en zij die er wel in geslaagd zijn hun asielaanvraag te laten registreren, citeert verzoeker zelf: *"however, as a general rule, it seems to be accepted that asylum seekers with a BUMA have the same rights as asylum seekers with an Aufenthaltsgestattung, including access under the Asylum Seekers Benefits Act."* Opnieuw lijkt dit dus een theoretisch probleem, daar er zich enerzijds in de praktijk blijkbaar geen problemen stellen qua rechtszekerheid en verzoeker niet uit het oog mag verliezen dat hij enerzijds drie jaar als (geregistreerde) asielzoeker in een opvangcentrum heeft kunnen verblijven en anderzijds specifiek in het kader van een terugname op grond van de Dublin III Verordening wordt overgedragen. De Duitse instanties hebben dit uitdrukkelijk aanvaard en verzoeker betwist niet dat dit op grond van artikel 18, 1, b van de Dublin III Verordening is gebeurd, hetgeen impliceert dat er een hangende asielaanvraag is in Duitsland. Conform artikel 18, 2 van de Dublin III Verordening is Duitsland er in die situatie toe gehouden het verzoek om internationale bescherming af te ronden. Bijgevolg acht de Raad het niet aannemelijk dat verzoeker bij overdracht aan Duitsland met moeilijkheden inzake registratie van een beschermingsverzoek zal geconfronteerd worden.

In zijn tweede onderdeel aangaande de asielprocedure meent verzoeker dat een schending van het 'non-refoulementbeginsel' niet valt uit te sluiten nu het automatische schorsend karakter niet wordt gegarandeerd in geval het beroep als manifest ongegrond wordt verklaard. Verzoeker wijst er echter in diens citaat zelf op dat de mogelijkheid bestaat het schorsend karakter van het beroep te vragen. Opnieuw lijkt dit conform de vereisten van de Procedurerichtlijn nu blijkt dat er op het automatisch schorsend karakter van de beroepsprocedure, dat is neergelegd in artikel 46, lid 5, uitzonderingen worden voorzien in artikel 46, lid 6, waarbij geen automatisch schorsend karakter van het beroep wordt vereist als het als kennelijk ongegrond wordt beschouwd onder de voorwaarde dat er een rechterlijke instantie bevoegd is om op verzoek van de betrokkene of ambtshalve uitspraak te doen over de vraag of de verzoeker op het grondgebied van de lidstaat mag blijven. Bijgevolg volstaat de mogelijkheid om de schorsende werking van het beroep te vorderen, hetgeen in Duitsland het geval blijkt te zijn.

De aangehaalde elementen inzake opvang, procedure, racisme kunnen bijgevolg volgens de Raad geenszins een reëel risico hard maken op een situatie waarbij de verzoeker in geval van overdracht mensonwaardige of vernederende behandelingen, verboden door artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest, zou moeten ondergaan. Eveneens stelt de Raad vast dat de gemachtigde van de staatssecretaris omtrent al deze aangehaalde elementen van opvang, racisme, procedure in de bestreden beslissing uitvoerig heeft gemotiveerd. De Raad meent dat verzoeker geen foutieve informatie of het achterhouden van informatie of vergissingen door de gemachtigde van de staatssecretaris heeft hard gemaakt.

Voorts blijkt uit het verzoekschrift dat de verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent. De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen

beslissing. Uit het verzoekschrift blijkt dat de verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt.

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de voormelde wet van 29 juli 1991 in het licht van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest is niet aannemelijk.

Het middel is ongegrond.

3.5. Bovendien wordt er ter terechtzitting op gewezen dat de verzoekende partij een nieuwe asielaanvraag indiende in België op 18 augustus 2016 zodat de vraag zich stelt wat het belang nog is bij haar beroep. De verzoekende partij stelt enkel zich te gedragen naar de wijsheid zodat zij haar actueel belang evenmin aantoonst.

4. Korte debatten

Benevens het gestelde onder punt 2 en 3.5. heeft de verzoekende partij alleszins geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien oktober tweeduizend zestien door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M. BEELEN